

Järjestö Tienraivaajana

VILKASLIIKKEISESSÄ rakennuksessa, jonka iäkkäistä seinistä auringon polttama valkoinen maali karisee alas pieninä hiutaleina, sijaitsee matalakattoinen huone, varustettuna karkeatekoisilla puupenkeillä. Puusta tehtyä lattiaa ei huoneessa ole, sen tehtävän täyttää kivinen perusmaa. Vieraan ja hienompaan tottuneen silmillä katsottuna huone näyttää enempi tölliltä kuin yhden huomiota herättäneen, mexikolaisen työväen taloudellisen järjestön Laguna piirin keskusvirastolta.

Tummatukkainen, viisi jalkaa korkea "kasa räjähdysainetta" — käyttäkäsemme porvarillismielisten ja työnantajain nimitystä — nimeltään Jose Isabel Garcia istuu uuden, tukevarakenteisen tammipöydän ääressä, antaa lyhyitä, teräväsävyyisiä mutta sydämmekkäitä tervehdyksiä ja jakaa määräyksiä apulaisilleen, joita on virastossa puolisen tusinaa.

Garcia toimii yleiskirjurina "La Federacion de Trabajadores de La Region Lagunera" järjestönsä, ollen se Confederacion de Trabajadores Mexicanos (C. T. M.) järjestön alajärjestö tai ehkä paremminkin sen toinen haara. Se on vasta vähän aikaa toiminnassa ollut järjestö, mutta merkityksellisen voimakas ja varsin suuri tekijä maanomistajain ja työläisten välisessä kamppailussa. Periaatteiltaan järjestö on syndikalistinen ehkä enempi kuin industrialistinen, vaikka sen rakentamisessa ja toiminnassa on ollut mukana amerikalaisen teollisuusjärjestön, I. W. W:n koulukuntaan kuuluvia työläisiä.

Confederacion de Trabajadores Mexicanos omistaa itsellensä ansion siitä että plantationsysteemi rikkaalla Laguna-alueella saatiin kumotuksi, se on hävitetyksi rauhallisella tavalla. C. M. T. järjestön agitatsioonityö ja "punainen lakko" työläisten ja talonpoikien taholta vaikuttivat sen että presidentti Lazaro Cardenas määräsi sanotulla alueella suurtilat hajoitettavaksi ja niiden maat jaettavaksi 30,000 maanviljelystyöläisen kesken.

Työväen järjestöjen merkitystä Mexikossa tuskin voidaan yliarvioida. Amerikalainen vierailija Mexikossa voi joutua melkein ymmälle nähdesään miten jättäjäismäiset amerikalaiset korporatsioonit, jotka Yhdysvaltain puolella varsin usein esiintyvät tyllysti ja ylivoimaisesti työväen järjes-

töille, yksinkertaisesti alistuvaisina ottavat määräyksiä Mexikon työläisiltä ja halukkaasti allekirjoittavat kollektiivisia sopimuksia.

Torreoniissa DuPontit dynamiitti- ja sytytyslankatehtaillaan joutuivat myöntämään huomattavia parannuksia saadaksensa sovinnon työläistensä kanssa. Eräässä tapauksessa, sytytyslankatehtaalilla, työläisten palkat jouduttiin ylentämään sadalla prosentilla ennenkuin päästiin sovintoon. American Metal yhtiön sulimolla työläiset lakkoutuivat vaatien 80 prosentin ylennystä palkkoihinsa ja saivat 60 prosentin ylennyksen tehdessään sovinnon. Continental Rubber yhtiö joutui sulkemaan kumitehtaansa Torreossa työläisten vaatimusten painostuksesta, koska ei katsonut voivansa maksaa vaadittuja palkkoja eikä voinut millään särkeä työläisten rintamaa. Mutta sama yhtiö allekirjoitti sopimuksen työläisten kanssa kahdella muulla tehtaalla, sillä mitään muuta ehtoa ei ollut kun kerran mieli jatkaa tuotantoa.

William Randolph Hearst, joka Yhdysvaltain puolella esiintyy kuin ainakin kaikkivoipaisena tsaarina ja nalkuttaa sen kuin kerkiää järjestyneitä työläisiä, joutui peräti toisenlaiseen otteeseen Mexikossa. Hän omistaa miljoonan eekkerin maatilaa Chihuahuaassa ja muita rikkauksia Mexikossa. Siellä Hearst on niin "hyvä poika" että auiliisti allekirjoittaa sopimukset työläistensä kanssa ja joissakin tapauksissa hätäantyneenä tekee enempi myönnytyksiä kuin työläiset nimellisesti vaativat. Hearst on ollut hyvin suhtautuvainen työläisiin nähden aina siitä saakka kun joku vuosi sitten julkaisi väärennettyjä dokumentteja kommunisteista. Kun hän kuuli Chihuahuan maatalousreformista, ei hän joutanut odottamaan edes siihen saakka että suunnitellut reformit määrättiin toteutettaviksi, vaan ilman muuta jakoi 7,000 eekkeriä maatilastaan ympäristön talonpojille.

Työväen taloudellisten järjestöjen toiminta Mexikossa ei ole jatkunut muuta kuin jonkun vuosikymmenen. Vuonna 1907 ei ollut yhtään todellista työväen taloudellista järjestöä. Diktaattori Diazin aikana jos työläiset uskalsivat niin paljon että lakkoutuivat, tarkoitti se sotaväen teurastettavaksi joutumista. Diazin hallituksen kukistumisen jälkeen työväenliike puhkesi kukoistukseensa. Amerikalaiset ammattijärjestöt osaltansa ja i.w.w.

läiset auttoivat työväen taloudellisten järjestöjen herättämis- ja rakentamistyössä Mexikossa. Ne tuskin enää "tuntisivat" näitä "jälkeläisiään".

Aivan samalla tavalla kuin vuonna 1917 hyväksytyin Mexikon perustuslain 27 kohtaa suunniteltiin vapauttamaan peonit — maaorjat — antoi 123 kohta työläisille magna cartan. Mutta nämä perustuslain kohdat sinänsä eivät tarkoittaneet mitään. Vuosia ja vuosia käytiin poliittista kamppailua tarkoituksella että saataisiin sellainen hallitsija, joka saattaisi perustuslailliset määräykset ja oikeudet voimaan. Sitä ei kuitenkaan löytynyt ennenkuin työläiset järjestyivät ja suoranaisen taloudelliseen voimaansa turvaten ryhtyivät taisteluihin. Nyt, kun työläiset ovat järjestyneellä voimallaan vaikuttaneet pakoittavasti, joissakin piireissä yritetään ansioittaa nykyistä hallitusta perustuslaissa olevien määräysten toteuttamisesta.

Joillakin paikkakunnilla Mexikossa tilanne on kehittyntä sellaiseksi että työläiset kärsivät paremmin "liiasta järjestymisestä" kuin järjestymisen puuttumisesta. Liialla järjestymisellä tarkoitamme kilvoittelua järjestöjen välillä. Joissakin tapauksissa tämä järjestöjen välinen kahnaus tai sanottakoon sitä tappeluksi, on aiheuttanut lakkoja, joita tuskin muuten olisi alkanutkaan. Tällaisilla lakoilla luonnollisesti ei ole vastaavaa tarkoitusta, tarkoitusta mikä hyödyttäisi läheisesti työläisiä, vaan päinvastoin ne vahingoittavat, synnyttävät vastenmielisyyttä osalle järjestöjen jäsenistä, varsinkin vähemmän tietoisille ja luonnollisesti sellaisille, jotka ovat horjumattomasti vakaumuksessa että työläisillä ei ole muuta kuin yksi vihollinen, työnantajain luokka.

Lagunan alueella työläiset ja pesinot — talonpojat — ovat erikoisesti joutuneet kärsimään tästä järjestöjen välisestä tappelusta. Vain yksi esimerkki. Ericsson Telephone Co:n työläiset, jotka kuuluvat jäseninä "punaiseen" järjestöön, julistivat Torreonissa joistakin järjestöjen välisistä riidoista johtuneena lakon "valkoisten" järjestöä vastaan. Protestiksi tätä lakkoa vastaan "valkoisten" järjestön jäsenet Mexico Cityssä alkoivat niinikään lakon. Kun lakkojen särkemistä ei sallita muussa tapauksessa paitsi sellaisessa että hallitus on julistanut lakon laittomaksi, oli näistä lakoista seurauksena puhelinyhteyksien päättymisen alueilla, joita lakot koskivat, niin kauaksi kuin lakot kestivät.

Niiden kahden vuoden aikana, jolloin Cardenasin hallitus on ollut voimassa, talonpoikien jär-

jestöt ovat edistyneet ja saavuttaneet huomattavia voittoja. Lagunan puuvillan kasvatusalueella on ainakin kolmesataa paikallisosastoa, jotka välittävät maanomistajille työläisiä kollektiivisten sopimusten perusteella. Eräällä kaukaisella syrjäseudulla on paikallisosasto, joka tunnetaan nimellä "Martyrs of Chicago" — Chicagon marttyyrit — viitaten nimi niihin kahdeksan tunnin työpäivän esitaistelijoihin, jotka väärillä syytöksillä ja todistuksilla "syylliseksi" havaittuina tuomittiin ja hirtettiin jälkiselvittelyksi Haymarketin pommijutulle.

Järjestöjensä avulla nämä talonpojat ja maanviljelystyöläiset ovat voineet saada huomattuja parannuksia niin palkkoihinsa kuin työsuhteisiinsakin. Järjestyneen toimintansa tuloksena nämä työläiset nyt nauttivat seitsemän tunnin työpäivästä, saavat vapaat asunnot, vapaan lääkärinhuollon, maksun loma- ja sairausajoilta, vapaat koulut ja lisäksi muita etuisuuksia. Todellakin, työläiset ovat päässeet niin merkitykselliseen asemaan kollektiivisessa suhtautumisessa työnantajiin että monetkaan eivät halua tulla maanomistajiksi. Hallitus nimittäin järjestää kymmenen eekkerin tiloja sellaisille, jotka haluavat antautua maanviljelijöiksi, mutta eivät voi itse hankkia maata.

Lagunassa, sillä alueella, tehdyt saavutukset eivät ole tuloksia yhden tai parin päivän kamppailuista. Samoin ne eivät ole tuloksia poliittisten hallitsijoiden toiminnasta tai hyvästä tahdosta, vaan on työläisten täytyntä taistella pitkät ajat niistä. Useita sitkeitä lakkotaisteluja jouduttiin käymään. Näiden lakkotaisteluiden sarja tavallaan päättyi yleislakkoon minkä syndikalistinen järjestö C. T. M. kutsui ja mitä työnantajat vihoissaan nimittivät "punaiseksi lakoksi". Maanviljelystyöläisten ja talonpoikien järjestymisestä ja agitatsioonityöstä johtunut painostus kävi niin voimakkaaksi että presidentti Cardenas katsoi parhaaksi toteuttaa suunnitelman minkä mukaan suuri puuvillan viljelysalue jaettiin maata vailla oleville talonpojille.

C. T. M. järjestön kansallisena "johtajana" pidetään Vicente Lombardo Toledanoa, Mexico Citystä kotoisin olevaa intellektuaalia, joka samalla, porvareiden kertoman mukaan, kuuluu presidentti Cardenasin "aivotrustiin". Työnantajat, jotka luonnollisesti ovat työväen järjestöjen verivihollisia, nimittävät Lombardo "ylikomissariksi", joka haluaisi olla "Mexikon Lenininä" ja saada voimaan "proletariaatin diktatuurin". Näissä ju-

tuissa luonnollisesti ei ole mitään perää. Työnantajat täällä, kuten muuallakin, yrittävät leimata pommi taskussa liikkuvike! punaisiksi, sanalla sanoen vaikka miksi, kaikki sellaiset työläiset ja näiden edustajat, jotka vaativat parempia työsuhteita ja muutenkin ihmisellisempiä elämän mahdollisuuksia.

C. T. M. ei ole kommunistinen, sen paremmin kuin Lagunan alueella toiminnassa oleva maataloustyöläisten järjestö. Tosin se on kumouksellinen. Se on syndikalistinen, mikä seikka käy selvälle yksin siitä sen periaatejulistuksen kohdasta, missä selitetään pyrittävän kapitalistisen järjestelmän hävittämiseen, työväenluokan valtiolliseen ja taloudelliseen vapautumiseen. Vaillinaisina vaatimuksina nämä järjestöt esittävät täydellistä oikeutta järjestymiseen ja lakkoutumiseen, työpäivän lyhentämistä, työttömyyden poistamista, avustustöitä valtion toimesta työttömille, vapaita asuntoja, vaatteita ja lääkärinhoitoa työttömille ja niiden perheille, palkkatason jatkuvaa ylentämistä, verojen poistamista talonpojilta ja suhteettomien velkojen kuolettamista, suurtilain maiden pakkoluovuttamista ilman korvausta ja niiden jakamista vapaasti talonpojille, kaikkien uskonlahkojen vastustamista, sosialistista kasvatustyötä ja vallankumouksellisten käsitysten kehittämistä, yhteiskunnallista vakuutusta kaikissa suhteissa työnantajain kustannuksilla ja niin edelleen.

Kieltämättä nämä välilliset vaatimukset ovat edistysmielisiä, sellaisia että työnantajat eivät millään niihin suostuisi, siksi ne leimaavat Mexikon työläisten taloudelliset järjestöt "kommunistisiksi", olettaen että sellaisella propagandalla voidaan vaikuttaa vähemmän tietöisten piireissä ja ehkäistä järjestyneiden työläisten toimintaa. Joka tapauksessa Mexiko ei ole mitenkään takaperoinen maa mikäli on kysymyksessä työläisten järjestyminen. Järjestymällä ja taisteluilla työläiset ovat saaneet laajoissa piireissä huomattavia parannuksia työ- ja palkkasuhteisiinsa, nostaneet elämätasoaan siitä alhaisesta tilasta missä se on menneinä vuosina ollut, varsinkin niinä aikoina, jolloin kirkot ja tyrannit ovat olleet itsevaltiaina hallitsijoina.

— *Se työ jonka ihminen tekee itsensä kasvattamiseksi, henkisen ja ruumiillisen olemuksensa kehittämiseksi paremmaksi, jalommaksi, täydellisemmäksi ja sopusuhtaisemmaksi on riistosta vapaata työtä. Sen kautta saavutetut tulokset ovat moninkertoin siihen kulutetun energian arvoiset.*

— *Tiedonhalu on edistyksen avain; se on kautta aikojen tuonut ratkaisun lukemattomille pulmallisille kysymyksille. Saavutetut tulokset kannustavat yhä uusiin ponnistuksiin, samalla kun ne synnyttävät yhä uusia ongelmia ratkaistaviksi. Tietoisuus tasoittaa tietä kehityksen voittokululle.*

Kulkurin Laulu

Kirj. NESU.

*Pois kodista vie
Ain' kulkurin tie,
Vaan minne, ken tietää sen?
Ain' kauvemmaks' lapsuuskodista
Se johtaa vaan vietellen.*

*Ei kukkasia
Noit' tuoksuvia
Sen reunoilla kasvakaan,
Vaan tuskien kivet särmäiset
Sen peittävät kokonaan.*

*Miks' tietäni näin
Käyn etehenpäin,
Miks' takaisin käännny en?
Miks' onnea yhä etsin vaan,
Vaikk' turhaksi tiedän sen?*

*Ei onnetar viel'
Täll' kulkurin tielt'
Oo kohdannut kulkijaa.
Ei mökissä myöskään lohduta
Hän vanhusta surevaa.*